

Παναγιώτης Μαυροειδής

Στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές στην **Ισπανία**, οι Σοσιαλιστές βγήκαν εξαιρετικά ενισχυμένοι με ποσοστό 28,7% (από 22,5%). Την ίδια στιγμή συμμαχία Podemos-Ενωμένης Αριστεράς είχε μια πραγματική πολιτική αιμορραγία πέφτοντας στο 14,3% (από 21/2%)

Είχε προηγηθεί η στήριξη της διακυβέρνησης των Σοσιαλιστών από την συμμαχία Podemos-Ενωμένης Αριστεράς.

Αφού ξέπλυναν τη σοσιαλδημοκρατία και τη βοήθησαν να επιστρέψει αναγεννημένη, μπαίνουν σε **πολιτική αχρηστία**. Δεν είναι καθόλου απλή αυτή η πολιτική διεργασία και δεν αφορά μόνο το γενικό πολιτικό πεδίο με την τεράστια συμβολική σημασία που ακτινοβολεί, δηλαδή ποιος συμμαχεί με ποιόν. Αντίθετα, έχει βαθιές προγραμματικές και μακροπρόθεσμες επιδράσεις στη φυσιογνωμία των πολιτικών δυνάμεων της αριστεράς. Για να μπορέσει να δικαιολογηθεί η συμμαχία Σοσιαλιστών-Podemos/Αριστεράς την προηγούμενη περίοδο έπρεπε οι δεύτεροι να μινιμάρουν το πρόγραμμά τους στα μέτρα των Σοσιαλιστών. Έτσι, έδωσαν όλο το περιθώριο στους Σοσιαλιστές να αποδείξουν την πολιτική αχρηστία της αριστεράς, καθώς στο πεδίο της διαχειριστικής δημαγωγίας αποδείχτηκαν φυσικά καλύτερη υποσχόμενοι ως και αυξήσεις 22% στο βασικό μισθό.

Η ίδια ιστορία εξελίσσεται και στην **Πορτογαλία**, όπου το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Μπλόκο της Αριστεράς στηρίζουν κυβέρνηση των Σοσιαλιστών, οι οποίοι ταυτόχρονα δεσμεύτηκαν σαφώς απέναντι στην ΕΕ ότι θα σεβαστούν απόλυτα τις προβλέψεις του Δημοσιονομικού Συμφώνου και της Μετα-Μνημονιακής Εποπτείας που και αυτοί έχουν.

Πολύ καθυστερημένα, η αριστερά προσπάθησε να σώσει την τιμή της, αλλά πως; Συμμάχησε με τη δεξιά αντιπολίτευση και διαμόρφωσαν μια πλειοψηφία στη Βουλή υπέρ της ικανοποίησης των πολύμηνων κινητοποιήσεων των εκπαιδευτικών για αναδρομικές αυξήσεις των μισθών τους. Οι μισθοί στον δημόσιο τομέα της Πορτογαλίας πάγωσαν κατά τη διάρκεια της κρίσης (2011-14) και η κυβέρνηση ανησυχεί ότι αν δοθούν μεγάλες αυξήσεις σε έναν κλάδο, τότε θα βρεθεί αντιμέτωπη με σωρεία αιτημάτων από όλους τους δημοσίους

υπαλλήλους. Ο Σοσιαλιστής πρωθυπουργός απείλησε να παραιτηθεί αν επιμείνουν στην υλοποίηση της απόφασης. Η δεξιά φυσικά έκανε αμέσως πίσω, ανακοινώνοντας ότι θα εγκρίνει αναδρομικές αυξήσεις μόνο αν τις αντέχουν τα δημόσια οικονομικά. Ότι θα κάνει και ο Μητσοτάκης μελλοντικά στην Ελλάδα...

Και τι απόμεινε για την Πορτογαλική αριστερά της σοφίας της «αριστερής διακυβέρνησης» και της «ευλύγιστης τακτικής», που πολλοί είχαν σπεύσει να επαινέσουν; Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις προβλέπουν μεγάλη άνοδο στο Σοσιαλιστικό κόμμα ενόψει των βουλευτικών εκλογών, στα όρια της απόλυτης πλειοψηφίας!

Ας μας επιτραπεί να διατυπώσουμε δύο βασικά συμπεράσματα.

Το **πρώτο** αφορά την ανάγκη πολιτικής ανεξαρτησίας της αριστεράς από την αστική πολιτική και αυτό μπορεί να υπάρξει μόνο με όρους κομμουνιστικής στρατηγικής και αντικαπιταλιστικής πολιτικής γραμμής και τακτικής. Το ζητούμενο είναι η πολιτική τομή με μια ηττοπαθή και πολλαπλά ηττημένη πολιτική στην αριστερά που διαρκώς στο όνομα είτε του «αντιδεξιού» είτε του «αντικυβερνητικού» μετώπου, διαρκώς συναλλάσσεται τότε με τη σοσιαλδημοκρατία και τότε με τη δεξιά, πυροβολώντας τα πόδια της. Είναι το βασικό κριτήριο για να μιλάμε πραγματικά για αριστερά, δηλαδή για έκφραση της εργατικής πολιτικής και όχι απλά συμβατικά και κατ' όνομα και εν τέλει για μια αστική συστημική «αριστερά». Κάτι άλλωστε πρέπει να μάθουμε και από το ΣΥΡΙΖΑ...

Το **δεύτερο** συμπέρασμα αφορά την ανάγκη της ταξικής και πολιτικής αυτοτέλειας του εργατικού κινήματος, στο πώς καθορίζει στόχους και κινηματική πρακτική. Η προσκόλληση στην αναμονή μέσω κοινοβουλευτικών κινήσεων, ακυρώνει τελικά τις δυνατότητες άμεσων κατακτήσεων. Το μόνο που «καταλαβαίνει» τελικά η εξουσία και αναγκάζεται να υποχωρήσει είναι μια ανεξάρτητη και «ανεξέλεγκτη» δράση με συνδικάτα και αγώνες στα χέρια των εργαζομένων.